

Contra la desigualtat, plantem cara al sistema

"Hem de ser capaços d'aconseguir un compromís social que ha de passar necessàriament, per fer-nos més persones"

En el nostre dia a dia, no parem de rebre missatges i pseudoinformacions interessades i manipulades pel qui segueix ostentant el poder. Aquest poder que ens marca, i ens determina i ens fa anar, allà on ell vol. Quin és un d'aquests últims missatges? Doncs que la ultradreta ja és aquí, ha arribat, de la mà de VOX.

Com a la resta de països europeus. I a l'instant, ve la reacció, immediata, i interessada dels partits "institucionalistes" cridant a l'autodefensa i al combat ferm contra aquests grups, el "NO Passaran". Això sí!, sense cap mena d'autocrítica cap a les seves pròpies polítiques, les seves "covardies", els seus errors i les seves mancances per evitar tot el que ens va venint a sobre, i sense reconèixer que les actituds feixistes i autoritàries no són d'ara, que estan molt presents, sobretot en els partits de la dreta tradicional o en moltes institucions de l'Estat i l'administració.

Ningú te la culpa!!, i evidentment, cap crítica pel veritable culpable de tot, el "sistema capitalista" que els dona de "menjar" però que també és el que genera les condicions perquè el "feixisme" i el "populisme" autoritari guanyi terreny.

Estar contra el feixisme sense estar contra el capitalisme, rebel·lar-se contra la barbàrie que neix de la barbàrie, equival a reclamar una part del vedell i oposar-se a sacrificar-lo.com deia (Bertold Brecht). Aquest capitalisme desbocat que comporta el desvergonyiment d'una explotació econòmica i financera dels de dalt, que dèiem abans. El que és ric, o poderós, o pot enriquir-se en el camp de joc d'aquest món desigual, passa a ser també desvergonyidament, allò que és, allò que desitja i allò que aspira (l'anomenat neoliberalisme).

Un "capitalisme" que ens ha fet creure en la ficció que, tots érem classe mitjana. Aquesta idea que des del ric més ric, fins al treballador més esforçat, tots érem classe mitjana. Ningú era ric, ningú era pobre, ningú era classe alta i ningú era classe baixa. I aquesta bombolla ha generat un subjecte polític absolutament uniforme i ficcional, l'individu de classe mitjana que consumeix, que vota, que és client del món. I a canvi rep unes "escorrialles" perquè calli.

Aquella bombolla del millor dels mons possibles on ja no hi havia enemics, tots érem còmplices de la situació, i ara hem vist que no tots som amics, en aquesta societat. És a dir, no tots cooperem, no tots entenem la vida i ens hi posicionem com un problema comú, i en aquesta dialèctica entre la desigualtat i la dignitat no tots ens situem de la mateixa manera.

Però en trencar-se la bombolla, ens hem despertat del somni i ens ha esclatat als nassos, una realitat, LA DESIGUALTAT més dura i cruel que no deixa de créixer. (Intermón -Oxfam acaba de publicar que Espanya és el Quart país d'Europa amb més desigualtat)

Què implica lluitar avui per una vida digna i fer-la possible? No podem confiar que els canvis que necessitem vinguin des de dalt. Cal combatre el nihilisme desesperançat que llança el sistema actual i que ens diu contínuament que no podem fer res per canviar el món, per aturar el canvi climàtic, per millorar la salut social i eliminar la pobresa de mig planeta...

Per tant, cal lluitar contra els dogmatismes polítics, religiosos, econòmics que alimenten la deriva autoritària, el despotisme i la violència dels estats actuals. Hem de recuperar el llegat il·lustrat que exigeix tornar a posar l'individu al centre de l'acció i reactivar les humanitats (això sí,

amb el conjunt de sabers, no sols els de lletres) a través de les quals buscar el sentit de l'experiència humana i, amb ell, la dignitat.

La reconquesta dels Drets Humans. Hem de ser capaços d'aconseguir un compromís social que ha de passar necessàriament, per fer-nos més persones, i això vol dir redescobrir la nostra humanitat personal i col·lectiva, redescobrir que tots som esperits incomplets i que per arribar a aquesta totalitat hem de cercar contínuament, al llarg de tota la vida, la plenitud que donen el "valors humans".

I per això és necessària la solidaritat i el suport col·lectiu, la cooperació, els petits gestos, la humanitat dels altres, les carícies emocionals. La societat global ens ha distanciat socialment i també personalment. Els moviments de lluita, de tota mena, ja siguin socials com nacionals, ens reivindiquen socialment però també ens apropen com a persones, ens ajuden a mirar-nos a l'ànima per créixer i avançar junts.

Aquella frase tan bonica que va sortir a les places del 15-M, "Anem a poc a poc perquè anem lluny", ho resumeix. Hem d'estar aquí, a la plaça, a les nostres vides, plenament exposats a canviar-les, sense necessitat de caure a la temptació de la primera solució fàcil que se'ns doni (com ha estat el cas del moviment 15M, que han abraçat la solució "institucional" de forma abraonada.

S'està organitzant avui molta gent per practicar una economia social i solidària, per viure a la ciutat de manera compartida (Dret a la Ciutat) per obrir espais d'autoformació, per re apropiar-nos de la vida col·lectiva, per combatre la vulneració de drets socials o drets fonamentals. Tot això està passant. La qüestió és que tot això cal que es coordini i se sumin esforços cap a una mateixa direcció, cap a un futur, cap a un lloc.

Hem de pensar i repensar l'espai públic com un espai polític? Doncs si, per què no!, contestant, en tot moment, els discursos dominants, no creure's els relats del poder. Tot això significa PLANTAR CARA AL SISTEMA... Apagar el volcà del "capitalisme". Si no volem que segueixi emanant lava, eternament, en forma de Feixisme, autoritarisme, xenofòbia, racisme, intolerància i Injustícia social. I em deixava un element molt important, que pel seu abast i complexitat i dedicaré un altre article". L'EDUCACIÓ, EL SISTEMA EDUCATIU com a instrument de transformació.